

MINISTARSTVO SAOBRAĆAJA KANTONA SRAJEVO

Moje pitanje ili ti inicijativa se odnose na parking mjesta za osobe sa posebnim potrebama. Pročitaću pismo jedne majke koja ima jedno takvo dijete a Vi se dobro zamislite šta nam je činiti.

Svakog dana mi, roditelji djece s poteškoćama u razvoju, vozimo djecu nekoliko puta na nekoliko lokacija. To je naša svakodnevna "vježba".

U specijalizirani vrtić, pa po njega, pa u redovni vrtić, pa opet po njega, logopedu, pa opet po dijete, ako će još negdje ići, opet odvezi i dovezi, i tako ukrug po čitav dan.

Kad dijete odvezem negdje, valja ga i sačekati, parkirati auto, ali pitanje je gdje u ovom gradu, a da pritom ne platiš kaznu za pogrešno parkiranje. Moj suprug i ja smo ih se naplaćali. Znam da su i drugi roditelji koji žive ovakve živote.

Imamo mi nekakve propusnice od Ministarstva saobraćaja Kantona Sarajevo, imamo i naljepnice za auto, ali nemamo parking-mjesta.

Uvijek su zauzeta, većinom ih zauzimaju oni koji nisu osobe s invaliditetom, nema nikakvih

znakova ni naljepnica na automobilu, a stoji parkiran baš tu, na tom mjestu predviđenom za osobe s invaliditetom.

Pomislim često: da sam King Kong, kako bih podigla taj automobil kojem tu nije mjesto, pa ga tresnula o zemlju i u paramparčad ga pretvorila! Da budem zločesta, pa potom da vidim izraz lica ponosnog vlasnika kad bude skupljao djeliće svog ljubimca.

To kakav je moj izraz lica kad žurim i "teglim" dijete za ruku kao kakvu kladu jer sam automobil ostavila nepropisno parkiran, a imam samo nekoliko minuta u "zicer" da ga ostavim tamo gdje treba, znam, ne zanima tog vlasnika.

Da se ikada zanimao i informirao, znao bi da je taj prostor nekome prijeka potreba.

I zašto nema više obilježenih parking-mjesta, zašto ih je obično samo po dva na nekom parkiralištu? Posebno ih nema ispred institucija gdje vodimo djecu.

Evo, Mjedenica, naprimjer. Svakog jutra ispred te zgrade nastaje kolaps. Prenapučena uska uličica blokirana automobilima roditelja koji dovoze svoju djecu.

Mi se već svi "znamo iz viđenja", nekako smo prešutno saborci u bici, ali kad nađe neko

"treće" vozilo, nastaje kolaps.

Nema parking-mjesta, samo nekoliko za zaposlene, a roditelji k'o mahniti trče sa djecom u rukama, predajemo ih bukvalno na vratima, "u letu", te filmski ulijećemo ponovo u širom otvoren i uglavnom upaljen auto i sklanjamo se.

Jednom sam toliko žurila da s mužem obavim neke administrativne obaveze da smo auto ostavili na pogrešnom parkingu, rezerviranom za neku policijsku agenciju.

Vratimo se za 15 minuta - auta nema. Horor! Moramo po dijete nazad u Mjedenicu, pa da ga prebacimo u redovni vrtić. Trčeći zaustavljamo taksi, stižemo na vrijeme, ali, avaj, dijete neće poznatim mu putem.

Kao u inat, ne žuri mu se, odbija pristati na stres i žurbu. "Dobro", mislim, "nema veze", neću paničiti, ne mora ni ići u vrtić, idemo kući. Kući ću provjeriti je li auto odnio "pauk" ili možda neko drugi.

Stižemo ionako pod stresom, ja za telefon, zovi službe policije, trenutak nepažnje i zauzetosti, loš fokus i dijete se popne na sto, sa stola pade i ciknu. Prolomi se strašan vrisak. Okrenem se - slomio ruku, nateče lakat za nekoliko sekundi.

Trči nazad od kuće u Košovo u KUM, opet - nemam auta. Sa suzama u očima, muž nosi dijete u naručju i trči niz ulicu. Konstatirali su nakon snimka slomljen lakat, stavili mu gips i dali analgetik. Plače dijete, ja još više.

Proklinjem auto, parking, vladu, policiju, institucije... Bože, zar je toliko vrijedno nazvati "pauka" kad već vidiš nekog "ohrdanog" golfa dvicu s naljepnicom "osoba s invaliditetom"?

Kako ima mjesta koliko hoćeš za sve te agencije, institucije i šta već sve, a nema za nas? Zašto uvijek pokazivati silu baš na takvima ljudima?

Mislim: kakav li je taj policajac koji je zvao "pauka", ma kakav je to čovjek?

Žao mi djeteta, tri sedmice čitava rukica u gipsu, neprospavane noći u bolu, strah u okicama od nepoznatog "ipsa" i "doktoja", krivnja zbog moje nepažnje i momenta kad bjesomučno tražim auto dok on lomi ruku.

Pronaći slobodno parking-mjesto u sarajevsko jutro ravno je dobitku na bingu. Pronaći slobodno parking-mjesto rezervirano za osobe s invaliditetom ravno je naučnofantastičnom otkrovenju.

Nekome je to toliko obična i neprimjetna stvar, nebitna, a nama, roditeljima djece s posebnim

potrebama, tako velika, ključna i bitna da nam ponekad i zdravlje djece ovisi o tome.
Doslovno!

Jedna mama saborac jednom mi je rekla: "Ako se iko odseli iz Sarajeva zbog ovog vozanja i parkinga, ja ću. Ne mogu više izdržati ovu torturu".

Smijale smo se tada same sebi i konstatirale: da nas neko snima, ne bi vjerovao. Mislio bi da je u pitanju neka kvarna skrivena kamera.

Neki dan čujem da se odselila s porodicom u drugu državu! Bit će da je to logika stvari. Lakše je iseliti cijelu jednu porodicu nego osigurati normalne uvjete parkiranja kad su u pitanju oni kojima je to mjesto od životne važnosti.

Bibija Kerla - DF